

Beroep, op 18 juli 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-307/03)

(2003/C 226/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 juli 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door I. M. Braguglia, advocaat, als gemachtigde, bijgestaan door M. Fiorilli, avvocato dello Stato.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— de bij beschikking C(2003) 1539 def. van de Commissie van 15 mei 2003 ten nadele van Italië toegepaste financiële correctie nietig te verklaren.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster wijst allereerst op de geringe kwaliteit van de controles ter plaatse; deze stemt niet overeen met hetgeen door de diensten van de Commissie wordt gezegd over de modaliteiten en de doeltreffendheid van de verrichte controles.

Met betrekking tot het ontbreken van terugbetaling voor de oppervlakten die niet [voor steun] in aanmerking kwamen, betoogt zij dat geen financiële correctie kan worden toegepast wanneer de lidstaat zich heeft gehouden aan de met de diensten van de Commissie overeengekomen maatregelen en het controlesysteem bovendien nog heeft versterkt, zoals door die diensten wordt erkend en zoals blijkt uit het feit dat men terugwerkende kracht wil toekennen aan hetgeen geleidelijk op het gebied van de controle is bereikt.

Ten slotte betoogt verzoekster dat de bestreden beschikking nietig moet worden verklaard wegens onjuiste toepassing van artikel 9, lid 3, van verordening nr. 3887/92 ⁽¹⁾ (oppervlakten die in aanmerking moeten worden genomen voor de berekening van het bedrag van de steun).

⁽¹⁾ PB L 391, van 31.12.1992, blz. 36.

Verzoek van de Juzgado de lo Social nr. 33 te Madrid van 8 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. I. López Gil en Instituto Nacional de Empleo (INEM)

(Zaak C-309/03)

(2003/C 226/14)

De Juzgado de lo Social nr. 33 te Madrid heeft bij beschikking van 8 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 23 juli 2003, in het geding tussen A. I. López Gil en Instituto Nacional de Empleo (INEM), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is het voor een juiste omzetting van clause 2.8 van de in richtlijn 96/34 ⁽¹⁾ vervatte raamovereenkomst in het nationale recht van de lidstaten, — in casu het Spaanse recht — noodzakelijk dat, wanneer de periode voor de bepaling van de berekeningsgrondslag van de werkloosheidsuitkering samenvalt met de periode waarin de werknemer gebruikmaakt van zijn recht op vermindering van arbeidstijd en lager loon omdat hij voor een minderjarig kind zorgt, in de socialezekerheidswetgeving, met name op het gebied van werkloosheidsuitkeringen, maatregelen worden vastgesteld ter compensatie van de lagere premies die aan het socialezekerheidsstelsel worden betaald omdat de werknemer die dit recht uitoefent, een lager loon ontvangt, zodat wordt voorkomen dat zijn werkloosheidsuitkeringen worden verminderd?

2. Indien het antwoord op de vorige vraag bevestigend is:

indien een lidstaat de verplichting van clause 2.8 van de in richtlijn 96/34 vervatte raamovereenkomst niet is nagekomen en de in artikel 2 van die richtlijn gestelde omzettingstermijn is verstreken, kan de nationale rechter die clause dan rechtstreeks toepassen wanneer hij in een zaak als de onderhavige vonnis wijst?

⁽¹⁾ Van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouder-schapsverlof (PB L 145, blz. 4).

Beroep, op 23 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-313/03)

(2003/C 226/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 juli 2003 beroep tegen Italiaanse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Marie-José Jonczy als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van richtlijn 1999/63/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 21 juni 1999 inzake de overeenkomst betreffende de organisatie van de arbeidstijd van zeevarenden, gesloten door de Associatie van reders van de Europese Gemeenschap (ECSA) en de Federatie van de bonden voor het vervoerspersoneel in de Europese Unie (FST) — Bijlage: Europese overeenkomst betreffende de organisatie van de arbeidstijd van zeevarenden, of althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 3, lid 1, van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor uitvoering van de richtlijn is verstreken op 30 juni 2002.

(¹) PB L 167, blz. 33.

Verzoek van het Tribunal administratif de Paris van 3 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen S. Briheche en ministerie van Binnenlandse zaken, binnenlandse veiligheid en lokale vrijheden

(Zaak C-319/03)

(2003/C 226/16)

Het Tribunal administratif de Paris heeft bij vonnis van 3 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 24 juli 2003, in het geding tussen S. Briheche en ministerie van Binnenlandse zaken, binnenlandse veiligheid en lokale vrijheden het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Staan de bepalingen van richtlijn 76/207/EEG van 9 februari 1976 (¹) eraan in de weg dat Frankrijk de bepalingen van artikel 8 van wet nr. 75-3 van 3 januari 1975, gewijzigd bij wet nr. 79-569 van 7 juli 1979 en bij wet nr. 2001-397 van 9 mei 2001, over „niet-hertrouwde weduwen” handhaaft?

(¹) Richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden (PB L 39 van 14.2.1976, blz. 40).

Beroep, op 24 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-320/03)

(2003/C 226/17)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 24 juli 2003 beroep tegen Republiek Oostenrijk ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Schmidt, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Republiek Oostenrijk, door het uitvaardigen van een verbod om met vrachtwagens van meer dan 7,5 ton totaal gewicht bepaalde goederen te vervoeren over een traject van de A 12 Inntalautobahn tussen kilometer 20,359 op het grondgebied van de gemeente Kundl en kilometer 66,780 op het grondgebied van de gemeente Ampass, de krachtens de artikelen 1 en 3 van verordening (EEG) nr. 881/92 van de Raad (¹), de artikelen 1 en 6 van verordening (EEG) nr. 3118/93 van de Raad (²), en de artikelen 28 EG tot en met 30 EG op haar rustende verplichtingen niet nakomt;
2. de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Op grond van het Oostenrijkse Immissionsschutzgesetz-Luft (wet betreffende de bescherming tegen immissies in de lucht) heeft de Landeshauptmann (minister-president) van de deelstaat Tirol op 27 mei 2003 een verbod uitgevaardigd om met zware vrachtwagens bepaalde goederen te vervoeren over een 46 km lang traject van de A 12 Inntalautobahn. Dit absolute rijverbod geldt voor de betrokken voertuigen vanaf 1 augustus 2003 voor onbepaalde tijd.

Volgens de Commissie komt de Republiek Oostenrijk door het uitvaardigen van dit verbod de krachtens het genoemde primaire en afgeleide recht op haar rustende verplichtingen niet na.

Het rijverbod of de „de gedwongen overschakeling op het vervoer per spoor” kost de betrokken vervoerders of ondernemingen extra geld en tijd. Er is dus duidelijk sprake van een belemmering van het vrije verkeer van goederen. De keuze van de Republiek Oostenrijk om dit verbod om te beginnen alleen voor het transitoverkeer uit te vaardigen — dat voor ongeveer 80 % door buitenlandse expediteurs wordt verricht — levert een voorkeursbehandeling van het nationale/lokale goederenvervoer, of met andere woorden een indirecte discriminatie van het buitenlandse goederenvervoer, op. Deze keuze kan niet worden gerechtvaardigd met een beroep op milieubescherming. Alleen om deze reden al moet worden vastgesteld dat de Republiek Oostenrijk artikel 28 EG schendt.

Subsidiair, voor het geval dat zou worden geoordeeld dat de maatregel geen discriminatie oplevert, kan het argument van de milieubescherming niet slagen omdat de Oostenrijkse maatregel in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Er bestaan minder ingrijpende maatregelen, dat wil zeggen maatregelen waarmee het nagestreefde doel evengoed kan worden bereikt, maar die het verkeer van goederen minder belemmeren. Aangezien ook de bescherming van het milieu de maatregel niet kan rechtvaardigen, is die maatregel alles bij elkaar genomen in strijd met artikel 28 EG.

Uit de verordeningen (EEG) nrs. 881/92 en 3118/93 kan worden afgeleid dat andere voorwaarden voor een vrij verkeer van goederen in de Gemeenschap dan die welke in deze verordeningen worden genoemd, in beginsel niet zijn toegestaan. Er is niet voorzien in een uitzondering die dit beginsel